

Мені не видно з ліфта, але чую, як той бурмоче щось у відповідь. Йому вочевидь не надто кортить побазікати з цим хлопцем, як ото зі мною.

Молодиків щонайбільше тридцять. Він усміхається мені, і я розумію, які думки крутяться в його голові — бо щойно сховав ліву руку в кишеньку.

Ту руку, на якій носять обручку.

— Десятий, — каже, не відводячи від мене очей.

Позирає на декольте моєї футболки, потім на валізу. Я натискаю кнопку десятого поверху. *Треба було светра вдягнути.*

— Переїздиш? — питає і далі нахабно витріщається на мою футболку.

Я киваю, хоча навряд чи він це помітив, бо ж уперся очима зовсім не в обличчя.

— Який поверх?

Е, ні, друже. Я затуляю руками всю панель, щоб він не побачив, як світиться кнопка вісімнадцятого, а потім натискаю всі між десятим і вісімнадцятим. Він здивовано дивиться.

— Це тебе не обходить, — відповідаю.

Він регоче.

Думає, я жартую.

Вигинає темну густу брову. Гарна брова. І на гарному обличчі, що на гарній голові, яка стримить на гарному тілі.

Одруженому тілі.

Мудило.

Він звабливо всміхається, коли помічає, що я роздивляюся його — але на думці в мене зовсім не те, що він гадає. Я міркую, скільки разів це тіло притискалося до чужих дівчат.

Мені шкода його дружину.

Коли ми доїжджаємо до десятого поверху, він знову зиркає на моє декольте.

— Можу допомогти, — киває на валізу.

Гарний голос. Цікаво, скільки дівчат закохалися в цей одружений голос? Він підходить до мене, тягнеться до панелі, сміливо тисне на кнопку, яка зачиняє двері.

Я витримую його погляд і натискаю іншу, яка відчиняє.

— Упораюся.

Він киває, ніби погоджуючись, але очі все одно хтиво виблискують, тож я утверджуюся в своїй антипатії. Виходить із ліфта й обертається до мене.

— Побачимося, Тейт, — каже, перш ніж двері зачиняються.

Я суплююся. Мені не подобається, що, зайшовши в цей будинок, зустріла лише двох людей і обоє знали, хто я.

Далі, доки ліфт спиняється на кожному поверсі, їду сама. Нарешті я на вісімнадцятому. Виходжу, дістаю телефон, відкриваю переписку з Корбіном. Не пригадую, яка в нього квартира. Чи то 1816, чи 1814.

Може, 1826?

Я спиняюся перед 1814, бо в коридорі на підлозі спить чоловік, підпираючи спиною двері 1816.

Будь ласка, тільки не 1816.

Я знаходжу повідомлення на телефоні й уся стискаюся. 1816.

Авжеж.

Я повільно підходжу до помешкання, сподіваюся, що не розбуджу його. Він витягнув ноги через весь прохід. Підборіддя — на грудях. Хропе.

— Перепрошую, — майже пошепки промовляю я.

Він не ворухиться.

Я підіймаю ногу й копаю його в плече.

— Мені треба зайти в цю квартиру.

Він завовтузився, повільно розплющує очі, дивиться прямо — на мої ноги.

від цієї думки. Хочеться знайти його телефон, відшукати там її номер, подзвонити й нехай приїздить і владнає все це. Натомість я обережно вкладаю його на диван. Підмощую подушку, вмовляю лягти.

— Спи, Майлзе, — втихомирюю.

Він падає на подушку й дивиться на мене сповненими болю очима.

— Ти так мене ненавидиш, — каже і бере за руку.

Очі його знову заплющуються, і він тяжко зітхає.

Я мовчки дивлюся на нього, дозволяю тримати себе, аж поки сльози спиняються і він заспокоюється. Вивільняю руку, але сиджу поруч ще кілька хвилин.

Він спить, та все одно, здається, біль його не відпускає. Брови насуплені, дихання нерівне, неспокійне.

Я вперше помічаю тонкий нерівний шрам завдовжки з десяти сантиметрів, що перетинає весь правий бік його щелепи. Закінчується, не доходячи до губ. Ловлю себе на дивному бажанні його торкнутися, провести по шкірі пальцем, натомість рука тягнеться до волосся. Коротке біля скронь, трохи довше вгорі, ідеального відтінку між блондом і каштановим. Гладжу його по голові, втішаю, хоча, може, він на те й не заслужив.

Цілком імовірно, цього хлопця не дарма гризе сумління за скоєне, але принаймні він кається. Це треба визнати.

Хай як він завинив перед Рейчел, та Майлз кохає її і шкодує про скоєне.

Розділ 2

МАЙЛЗ

Шість років тому

Я відчиняю двері кабінету адміністрації і несучи журнал відвідування секретарці. Перш ніж збираюся повернутися до аудиторії, вона спиняє мене запитанням:

— Ви в групі англійської для старшокласників у містера Клейтона, так, Майлзе?

— Так, — відповідаю я місіс Борден. — Йому щось передати?

Дзеленчить телефон у неї на столі. Вона киває й бере слухавку. Затуляє рукою.

— Зачекайте хвилинку, — просить і махає головою в бік кабінету директора. — У нас нова учениця і в неї зараз теж урок у містера Клейтона. Треба показати, куди йти.

Я в очікуванні опускаюся на стілець біля дверей. Обводжу поглядом офіс адміністрації й розумію: сиджу тут уперше за чотири роки старшої школи. А отже, успішно провчився без викликів до директора.

Мама пишалася б, а ось я в собі дещо розчарований. Відсторонення від занять — те, чого кожен старшокласник має

Вона всміхається.
Кажу, що ніколи там не бував, але колись поїду.
Усміхається знов.
Здається, каже, що це гарне містечко, але важко розчути
слова, коли в моїй голові гримить лише її ім'я.
Рейчел.
Я закохаюся в тебе, Рейчел.
Від її усмішки мені хочеться без упину говорити,
тож я питаю ще щось, коли ми проходимо повз клас
містера Клейтона.
І йдемо далі.
Вона говорить і говорить, бо я питаю й питаю.
Часом киває.
Інколи промовляє слова.
Інколи співає.
Чи то просто так звучить.
Ми доходимо до кінця коридору, і саме тоді вона каже, що
сподівається, їй сподобається ця школа, бо була не готова
переїздити з Фенікса.
Схоже, вона не рада, що переїхала.
Та не знає, який я радий її переїзду.
Вона питає: «Де клас містера Клейтона?»
Я втуплююся в уста, з яких щойно злетіло це запитання.
Вони несиметричні. Верхня губа трохи тонша за нижню,
але коли Рейчел говорить — цього не видно. Коли вона
вимовляє слова, я думаю, чому ж ті слова значно чарівніші
за почуті від будь-кого ще.
А її *очі*. Певно, бачать світ прекраснішим і миролюбнішим
за всі інші очі.
Я витріщаюся на неї ще кілька секунд, потім показую назад
і кажу, що ми проминули клас містера Клейтона.

Її щоки трішки рожевіють, наче моє зізнання
на неї подіяло так само як на мене.
Я знову всміхаюся.
Киваю в бік класу містера Клейтона.
Ми прямуємо туди.
Рейчел.
Ти закохаєшся в мене, Рейчел.
Я відчиняю їй двері й повідомляю містерові Клейтону,
що Рейчел — новенька. Хочеться також оголосити
всім хлопцям у класі, що Рейчел — не їхня.
Вона моя.
Але я нічого не кажу.
Не потрібно, бо лише *Рейчел* має розуміти,
що я хочу Рейчел.
Вона дивиться на мене, знову всміхається, сідає на єдине
вільне місце на іншому боці класу.
По її очах видно: вона вже знає, що моя.
Це лише справа часу.
Мені кортить написати Єнові, що вона не гаряча,
а вулканічна, але він тільки посміється.
Натомість я потай фоткаю її.
Надсилаю світлину Єнові з підписом: «Вона буде матір'ю
всіх моїх дітей».
Містер Клейтон починає заняття.
Майлз Арчер починає божеволіти.

* * *
Я познайомився з Рейчел у понеділок.
Сьогодні п'ятниця.
Від дня знайомства я жодного разу до неї не заговорив.
Не знаю чому. У нас три заняття разом. Щоразу, як ми